

Abstrakt

Započtení je považováno za jednu z nejdůležitějších obran v arbitrážním řízení. V rámci mezinárodní obchodní arbitráže je započtení zahrnuto v přibližně 15-20 procentech případů. Možnost absorpce vzájemných pohledávek není obecně sporná, nicméně národní úpravy se dramaticky liší. Mimo to, na rozdíl od mnoha jiných právních mechanismů, je započtení vždy tvořeno nejméně dvěma pohledávkami, které mohou být navíc předměty odlišných právních režimů, což může vést k sérii obtížných otázek týkajících se nejen rozhodného práva, ale i příslušnosti ohledně započtení. Centrum kontroverze spočívá v situaci, kdy žalovaný namítne započtení své protipohledávky, která nespadá do rozsahu dané rozhodčí smlouvy. Rozhodci se poté mohou dostat do velmi složité situace, jelikož musí najít, v případě absence jasného pravidla, přiměřené limity své příslušnosti. Cílem této práce je nalezení limitů přípustnosti započtení protipohledávky, o které by tribunál nebyl obyčejně příslušný rozhodnout. Práce navrhuje právní rámec a soubor osvědčených postupů, které by měly být přijaty, aby byla posílena právní jistota, procesní efektivita a účinné fungování započtení v rámci mezinárodní obchodní arbitráže.